

TESS GERRITSEN

Proje: Ölümcül Virüs

—
Polisiye
Gerilim
—

Proje: Ölümcül Virüs

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırac (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümünden Uyanıştır
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Kan Gölü
Masumiyetin İçin Savaş

Yörünge
Beni Seç
Ateşin Şarkısı
Casuslar Sahili
Ucubeler
İsimsiz Ceset

PROJE: ÖLÜMCÜL VIRÜS

Orijinal adı: Whistleblower

© 1992, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Özlem Gültekin

Yayına hazırlayan: Ali Kayalar

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / 2013 Martı Yayınları

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Mart 2021

4. baskı / Ekim 2025 / ISBN 978-625-8036-62-6

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Proje: Ölümcül Virüs

Tess Gerritsen

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Özlem Gültekin

Giriş

Dallar yüzünü kamçıladi, kalbi göğsünü parçalayacak gibi güçlü atıyordu ama koşmayı bırakamazdı. Adamın kendisine yaklaşan ayak seslerini duymaya başlamıştı bile, mermi-nin geceyi delip sırtına saplanacağı an gözünün önüne geldi. Belki de çoktan saplanmıştı. Belki akan kan şu anda arkasında belirgin bir iz bırakıyordu; dehşete düştüğünden zihni durmuştu ve şu anda çaresizce hayatta kalma arzusu dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Yağmur, yüzünden aşağı süzülüyordu, buz gibiydi, damlalar kış mevsiminin ölü yapraklarına çarparken gözlerini de kör ediyordu. Karanlığın içinde tökezledi ve kendisini yerde, çamurun içinde yüzükoyun yatar-ken buldu. Yere çarpınca kulakları sağır eden bir ses çıkmıştı. Peşindeki, dalların keskin çıtırtısıyla alarma geçmiş, doğrudan ona doğru yönelmişti. Susturucunun boğuk sesi, yanağını sıyrıp geçen mermi, yerinin belirlendiğinin işaretiydi. Zorbela ayağa kalktı ve sertçe sağa döndü, otobana doğru zikzak çizerek ilerlemeye başladı. Ormanda kalırsa öleceği kesindi. Fakat bir araç durdurabilirse, birilerinin dikkatini çekebilirse hayatta kalma şansı olabilirdi.

Dalların kırılma sesi ve bunu takip eden pis bir küfür peşindeki adamın tökezlediğini gösteriyordu. Bu da ona birkaç değerli saniye kazandırdı. Koşmaya devam etti, sadece içgüdüsel bir yön hissiyle ilerliyordu. Gecenin karanlığında, bulutların

loş ışıltısı haricinde, ona yön gösterecek en ufak bir ışık yoktu. Yol hemen ileride olmalıydı. Her an asfalta adım atabilirdi.

“Ya sonra ne olacak? Ya durduracak bir araç, bana yardım edebilecek hiç kimse olmazsa?” diye düşündü.

Çok geçmeden, ilerideki ağaçların arasından, yoğun yağmur altında iki titrek ışık huzmesi yakaladı.

Umutsuzca öne atıldı, araca doğru koşturdu. Ciğerleri yanıyordu, dalların ve yağmurun kırbaçladığı gözleri hiçbir şey göremez haldeydi. Bir mermi daha hızla yanından geçti ve bir ağaç gövdesine gürültüyle saplandı, ancak hemen arkasındaki nişancı birdenbire tüm önemini kaybetmişti. Mühim olan tek şey, onu karanlığın içinden kendisine doğru çağıran, ona alay edencesine kurtuluş sözü veren o ışıklardı.

Ayakları aniden asfalta dokununca şaşırdı. Işıklar hâlâ ilerideydi, ağaçların arkasında bir yerde zıplayıp duruyordu. Yoksa arabayı kaçırmış mıydı? Araç çoktan uzaklaşmaya başlamış, virajı almış mıydı yoksa? Hayır, işte oradaydı, eskisinden daha da parlaktı. Ona doğru geliyordu. Burada, bu açık arazide kolay bir hedef olduğunun bilinciyle, yolun kavisini takip ederek araca doğru koşturdu. Islak yola hızla çarpan ayak sesleri kulaklarında yankılandı. Işıklar ona doğru çevrildi. O an, üçüncü bir silah sesi işitildi. Merminin etkisiyle tökezleyerek dizleri üzerine düştü. Omzunu parçalayan merminin, kolundan aşağı süzülen kanın sıcaklığının belli belirsiz farkındaydı, hissettiği acı ise umurunda bile değildi. Sadece hayatta kalmaya odaklanabildi. Çabalayıp ayağa kalktı, tökezleyerek bir adım attı...

Farlar aniden gözünü aldı. Kendisini yoldan yana doğru atmaya, hatta yaşadığı paniği dışa vurmaya bile zamanı yoktu. Asfaltın ilerisinden lastik sesleri geldi, su sıçratıyorlardı.

Darbeyi hissetmedi. Bildiği tek bir şey varsa, o da kendisini aniden yerde yatar halde bulduğu, yüzüne yağmurun çarptığı ve bedeninin çok ama çok soğuk olduğuydu.

Bir de yapacağı önemli bir şeyin olduğu...

Halsiz bir tavırla rüzgârlığının cebine uzandı, parmakları küçük plastik silindirin etrafına dolandı. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu pek hatırlayamadı ama şişe oradaydı, rahatladı. Şişeyi avucunun içinde sıkı sıkı kavradı.

Biri ona sesleniyordu. Bir kadın. Yüzünü yağmurdan seçemedi ama sesini duyabiliyordu, panikten dolayı boğuk geliyordu, kafasının içindeki uğultuların arasında süzülüyordu. Konuşmaya, kadını bir an önce oradan uzaklaşmaları gerektiği konusunda uyarmaya, ölümün onları ağaçların arasında beklediğini söylemeye çalıştı. Ancak dudakları arasından sadece bir inilti yükseldi.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Redwood Vadisi'nin beş kilometre ilerisinde yola bir ağaç devrilmişti; Catherine Weaver'ın Willits kasabasını geçmesi yoğun yağmur ve araç trafiğinden dolayı neredeyse üç saatini aldı. Saat çoktan 10 olmuştu, Garberville'e gece yarısından önce ulaşamayacağını bilincindeydi. Sarah'nın bütün gece uyumayıp onu beklemeyeceğini umdu. Ancak, Sarah'yı tanıdığından, eve vardığında ocakta sıcak bir yemek ve şöminenin alev alev yanan ateşiyle onu karşılayacağını biliyordu. Hamileliğin arkadaşına ne kadar yakışmış olacağını aklından geçirdi. Tabii ki harika görünüyor olmalıydı. Sarah bu bebekten yıllardır bahsediyordu, adını bile –Sam ya da Emma– henüz gebe kalmadan seçmişti. Bir kocasının olmaması artık önemsiz bir detaydı. Sarah, “İnsan doğru baba için uzun bir süre bekliyor” demişti. “Sonra ipleri bizzat ele almak zorunda kalıyor.”

Öyle de yapmıştı. Biyolojik saati son yıllarını amansızca tüketmeye başlayan Sarah, Cathy'yi ziyaret etmek için San Francisco'ya gelmiş, büyük bir soğukkanlılıkla telefon rehberinden bir tüp bebek kliniği seçmişti. Tabii ki açık fikirli bir kliniği... Otuz dokuz yaşındaki yalnız bir kadının umutsuz özlemlerini anlayacak bir yeri... İlerleyen günlerde, döllenmenin kendisinin de son derece klinik bir macera olduğunu söylemişti. Masaya çık, ayaklarını askılara yasla ve beş daki-

ka sonra hamilesin. Yani, neredeyse. Bu basit bir işlemdi, donörler sağlıklı olduklarını hastane raporuyla onaylamak durumundaydılar. Bu işin en iyi yanı ise insanın evlilik gibi bir saçmalığa katlanmak zorunda kalmaksızın tüm annelik içgüdülerini tatmin edebilmesiydi.

Evet, şu modası geçmiş evlilik oyunu. İkisi de bunun acısını çekmişti. Boşanmalarının ardından, ikisi de aldıkları savaşı yaralarına rağmen yollarına devam etmişlerdi.

Cathy, “Cesur Sarah” diye düşündü. “En azından bu işi tek başına başaracak cesareti var.”

Hâlâ çenesinin sıkı sıkı kilitlenmesine sebep olacak kadar güçlü olan o eski öfke bir anda tüm bedenini sarmaladı. Eski kocası Jack’i birçok konuda affedebilirdi. Bencilliğini. Taleplerini. Sadakatsizliğini. Ama onu çocuk sahibi olma şansından yoksun bırakmasını hiç affedememişti. Ah, tabii ki onun isteklerini hiçe sayarak bebek sahibi olabilirdi ama Cathy bunu onun da arzulamasını istemişti. Dolayısıyla doğru zamanın gelmesini beklemişti. Fakat on yıllık evlilikleri süresince Jack hiçbir zaman “hazır” olmamış, “doğru zamanın geldiğini” hiç hissetmemişti.

Cathy’ye gerçeği söylemesi gerekirdi; bebeğin, keyfini kaçırmasını göze alamayacak kadar bencil olduğunu ona itiraf etmeliydi.

Cathy, “Otuz yedi yaşındayım” diye düşündü. “Artık bir kocam yok. Uzun süreli bir erkek arkadaşım da yok. Ancak kendi çocuğumu bir gün kollarımın arasına alırsam halimden memnuniyet duyabilirim.”

En azından Sarah kısa bir süre sonra mutluluğa kavuşacaktı.

Dört ay kalmıştı, sonra bebek geliyordu. Sarah’nın bebeği. Cathy, ön cama deli gibi çarpmaya başlayan yağmura rağmen bu düşünceyle gülümsedi. Yağmur hızlanmıştı; son hız çalışan sileceklere rağmen yolu zorbela seçebiliyordu. Saa-

tine göz attı, neredeyse 11 buçuk olmuştu, görünürde başka bir araç yoktu. Eğer burada bir yerlerde motor bozulsa, geceyi muhtemelen aracın arka koltuğuna kıvrılıp yardım bekleyerek geçirmek zorunda kalırdı.

İleri bakarak yolu ikiye bölen çizgiyi seçmeye çalıştı, yoğun yağmurdan başka bir şey göremedi. Bu çok saçmaydı. Willits'teki şu otelde kalmalıydı fakat özellikle de o kadar araba kullandıktan sonra varacağı yere hâlâ 90 kilometre kaldığı fikri canını sıkıyordu.

İleride bir tabela gördü: *Garberville, 16 kilometre*. Demek düşündüğünden daha da yakındı. 40 kilometre daha, sonra bir kavşağa gelecek, yoğun ağaçların arasından 16 kilometre daha ilerledikten sonra Sarah'nın sedir ağacından yapılma evine ulaşacaktı. Bu kadar yakın olma düşüncesi sabırsızlığını artırdı. Eski Datsun'a biraz gaz verdi ve saatte 75 kilometreye kadar hızlandı. Bu düşüncesizce atılmış bir adımdı, özellikle de bu şartlar altında, ancak ılık bir ev ve sıcak çikolata düşüncesi çok cazipti.

Yol aniden kavislendi; şaşkınlıkla direksiyonu hızla sağa çevirdi ve araba yana doğru kaydı, yağmurdan kayganlaşan asfaltta kızaklama kaymaya başladı. Frene köküne kadar basmaması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine direksiyona sıkı sıkı sarıldı, kontrolü tekrar kazanmaya çabalıyordu. Lastikler bir metre kadar kaydı, bu onu yolun kenarına doğru taşıyan nefes kesici bir yolculuktu. Tam ağaçlara bindireceğini düşünüyordu ki lastikler asfaltı kavradı. Araba hâlâ saatte 35 kilometre hızla yol alıyordu ama en azından düz bir çizgide ilerlemeye başlamıştı. Elleri buz kesmiş halde virajın geri kalanını almayı başardı.

Bunun ardından olanlar onu tam anlamıyla hazırlıksız yakaladı. Yaşanabilecek felaketi önlediği için tam kendini kutluyordu ki ileride gördüklerine inanamadı.

Adam bir anda önünde belirmişti. Yola çömelmiş, aracın

farlarına tıpkı yabani bir hayvan gibi yakalanmıştı. Refleksleri harekete geçti. Hemen frenlere asıldı ama çok geçti. Aracın lastik sesleri, adamın bedeninin arabanın kaputuna çarpmasıyla noktalandı.

Cathy kendisine sonsuzluk gibi uzun gelen bir süre boyunca olduğu yerde dondu kaldı, direksiyona sıkı sıkı yapışmak ve ileri geri hareket eden silecekleri seyretmekten başka hiçbir şey yapamadı. Sonra, biraz önce yaptığı şeyin gerçekliği tüm ağırlığıyla üzerine çökünce, kapıyı hızla ardına kadar açtı ve dışarı, yağmurun altına fırladı.

İlk başta, sağanak yüzünden stop lambalarının loş ışığıyla aydınlanan asfalt şerit haricinde hiçbir şey göremedi. Deliyeye dönmüş halde “Nerede?” diye düşündü. Gözünün önünden akıp giden suyun ardından yolu ilerilere doğru taradı, karanlıkta görmeye çalıştı. Sonra, yeri döven yağmurun gerisinde, hafif bir inilti duydu. Ses yandan, ağaçların yakınlarından bir yerden gelmişti.

Yönünü değiştirerek gölgelerin arasına daldı, ayak bileklerine kadar çamur ve çam iğnelerine gömüldü. İniltiyi tekrar duydu, bu kez daha yakından gelmişti, neredeyse uzansa dokunabilecekti.

“Neredesin?” diye haykırdı. “Seni bulmama yardım et!”

“Burada...” Gelen yanıt o kadar zayıftı ki Cathy sesi zar zor duyabildi ama bu kadarı ona yeterdi. Dönüp birkaç adım attı ve adamın karanlıktaki bedenine takılıp tökezledi. İlk bakışta adam sadece karman çorman bir ıslak elbise yığını gibiydi; sonra Cathy onun elini bulmayı ve nabzını kontrol etmeyi başardı. Hızlı ama istikrarlı atıyordu, muhtemelen delicesine çarpan kendi nabzından çok daha düzenliydi. Adamın parmakları çaresizce aniden onun parmakları üzerine kapandı. Adam ona döndü ve doğrulmak için çabaladı.

Cathy, “Lütfen! Hareket etmeyin!” dedi.

“Burada... Burada kalamayız...”

“Nerenizden yaralandınız?”

“Zaman yok. Bana yardım et. Çabuk...”

“Nerenizin ağrıdığını bana söylemediğiniz sürece hayır!”

Adam uzandı, sarsak bir ayağa kalkma girişiyle onu omzundan yakaladı. Cathy adamın yerden kendi çabasıyla yarı doğrulabilmesine bile şaşırdı. Bir an için birbirlerine yaslanarak yalpaladılar, sonra adam tüm gücünü yitirdi, birlikte çamurun içinde dizleri üzerine çöküp kaldılar. Adamın soluğu kesik kesik ve düzensizdi. Cathy onun neresinden yaralandığını merak etti. Eğer iç kanaması varsa, ölmesi an meselesiydi. Arabaya kadar sürüklemesi gerektiği anlamına gelecek bile olsa, onu hemen şimdi hastaneye götürmeliydi.

Adamın sol kolunu yakalayıp boynuna dolayarak, “Tamam. Bir daha deneyelim” dedi. Adamın ısırtıp dolu iniltisi onu şaşırtmıştı. Onu hemen olduğu yere bıraktı. Kolu boynunun etrafında yapışkan, ılık bir iz bıraktı. Kan.

Adam, “Diğer kolum sağlam” diye homurdandı. “Tekrar dene.”

Cathy adamın sağına yöneldi ve kolunu omzuna doğru kaldırdı. Eğer bu kadar heyecanlı olmasaydı, manzara ona komik gelebilirdi. İkisi de ayağa kalkmaya çabalayan sarhoşlar gibiydi. Adam sonunda ayakları üzerinde dikilebildiğinde birlikte çamurun içinde sallanmaya başladılar, Cathy adamın adım atmaya mecalinin olup olmadığını merak etti. Onu taşıyarak ilerleyebilmesinin mümkün olmadığı açıktı. Her ne kadar ince yapılı olsa da Cathy’nin beklediğinden çok daha uzun boyluydu, kilosuna bir altmışlık cüssesinin taşıyabileceğinden çok daha fazlaydı.

Ancak adamı öne doğru atılmaya zorlayan bir şey, bir tür gizli sırlar dizisi olmalıydı. Sırılsıklam giysilerinin gerisinden bile, adamın vücudunun sıcaklığını, onu ilerlemeye iten zorunluluğu hissedebiliyordu. Kafasında bir düzine soru oluştu ama bunları dillendiremeyecek kadar yoğun soluyor-

du. Bütün enerjisini adamı arabaya bindirmeye, ardından da hastaneye götürmeye harcamalıydı.

Onu belinden kavrayarak parmaklarını kemerine doladı. Yoğun bir çaba içinde, attıkları her adımda sendeleyerek yola çıktılar. Adamın kolu omzunun etrafına dolanmış gergin bir teli andırıyordu. Görünüşe bakılırsa ona dair her şey içinde bir miktar gerilim barındırıyordu. Öne doğru hareketlenirken kasları umutsuzca kasıldı. Adamın acelesi doğrudan Cathy'nin tenine nüfuz etti. Duyduğu panik, adamın vücut ısısı kadar elle tutulur haldeydi. Onun kaçıp kurtulma gereksinimi aniden Cathy'ye bulaşmıştı ama bu dürtü şu ankinden daha hızlı hareket edemeyecekleri gerçeği yüzünden çaresizlik hissine yol açıyordu. Cathy gittiği yeri görebilmek için her birkaç metrede bir durup sıırıslıkla saçlarını geriye atmak zorunda kalıyordu. Yağmur ve karanlık etraflarını sarmış, peşlerindeki tehlike her neyse onu perdeleyerek göz önünden uzaklaştırmıştı.

Aracının stop lambaları gecenin içinde yakut renkli gözler gibi yanıp sönüyordu. Atılan her bir adımla adam daha da ağırlaştı, Cathy'nin bacakları o kadar uyustu ki bir an için birlikte yere yuvarlanacaklarını düşündü. Eğer düşerlerse, onu tekrar çekip ayağa kaldırmaya gücü yoktu. Adamın başı çoktan öne doğru sarkarak Cathy'nin yanağına dayanmıştı, yağmurdan ıslanan saçlarından süzülen su Cathy'nin boynundan aşağı iniyordu. Bir ayağı diğerinin önüne atmak kadar basit bir hareket bile o kadar otomatikleşmişti ki Cathy onu yere oturtmayı ve yürümek yerine arabayı geri vitese alarak ona yaklaştırmayı bile düşünememişti. Zaten stop lambaları çok yakında, yağmur perdesinin hemen gerisindeydi.

Adamı yolcu koltuğu tarafına yönlendirirken, kolu neredeyse yerinden kopup düşecek gibiydi. Adam parmakları arasından kayıp düşme noktasındaydı, kapıyı açmayı zorbe-la başardı. Artık nazik davranacak gücü kalmamıştı; onu içeri resmen itip kakarak yerleştirdi.

Adam ön koltuğa, bacakları aşağı doğru sallanır halde yığıldı. Cathy öne doğru eğildi, onu ayak bileklerinden yakaladı, bacaklarını tek tek arabaya sokarken bir an kayıtsızlaşıp bu kadar büyük ayakları olan bir adamın nazık biri olamayacağını düşündü.

Cathy yolcu koltuğuna yerleşirken, adam başını kaldırmak için zayıf bir girişimde bulundu, sonra tekrar geri düşmesine göz yumdu. “Acele et” diye fısıldadı.

Anahtarın kontakta ilk dönüşünde, motor homurdanarak durdu. Cathy, “Ulu Tanrım” diye yalvardı. “Çalış, çalış!” Anahtarı geri çevirdi, yavaşça üçe kadar saydı ve tekrar denedi. Bu kez motor çalıştı. Cathy hissettiği rahatlamadan dolayı neredeyse çığlık atacaktı, aracı vitesine geçirdi ve lastikleri gıcırdatarak Garberville’e doğru hareket etti. Bu kadar küçük bir şehirde bile bir hastane ya da en azından bir acil servis olmalıydı. Asıl soru şuydu: Hastaneyi bu sağanak yağmurda bulabilecek miydi? Ya yanılıyorsa ne olacaktı? Ya en yakın tıbbi yardım Willits’te, gittikleri yolun ters yönündeyse? Adam kanamadan ölüme sürüklenirken, geriye kalan değerli dakikaları yolda harcıyor olabilirdi.

Bu düşünceyle birdenbire panikledi, yolcuya şöyle bir göz attı. Konsolun parlak ışıkları sayesinde, onun kafasının hâlâ geriye, koltuk başlığına yaslı durduğunu görebildi. Adam hareket etmiyordu.

Cathy, “Hey! İyi misin?” diye bağırdı.

Yanıt bir fısıltı halinde geldi. “Hâlâ hayattayım.”

“Ulu Tanrım. Bir an için sanki...” Cathy bakışlarını tekrar yola çevirdi, kalbi deli gibi çarpıyordu. “Bir yerlerde bir klinik olmalı...”

“Garberville yakınlarında... Orada bir hastane var...”

“Nasıl gidileceğini biliyor musun?”

“Önünden geçtim... 25 kilometre...”

Cathy, “Eğer buraya arabayla geldiyse, aracı nerede?” di-

ye düşündü. “Ne oldu?” diye sordu. “Kaza mı geçirdin?”

Adam konuşmaya yeltendi ama vereceği yanıt anı bir ışıık parlamasıyla yarıda kesildi. Büyük bir çabayla doğruldu, arkasına döndü ve onları uzaktan takip eden diğer bir aracın farlarına baktı. Fısıltıyla sarf ettiği küfür Cathy’nin ona panikle yan yan bakmasına sebep oldu.

“Ne var?”

“Şu araç.”

Cathy dikiz aynasına göz attı. “Ne olmuş?”

“Bizi ne kadardır takip ediyor?”

“Bilmiyorum. Birkaç kilometre. Neden?”

Adamın başını dik tutma çabası birden ona çok geldi, inleyerek tekrar koltuğuna gömüldü. “Düşünemiyorum” diye fısııladı. “Tanrım, düşünemiyorum...”

Cathy, “Çok kan kaybetti” diye düşündü. Panik içinde hızla gaza bastı. Araç yağmurun arasından öne doğru fırladı, lastiklerden etrafa sular saçılırken direksiyon deli gibi titriyordu. “Yavaşla, yavaşla! Yoksa ikimizin de ölümüne sebep olacaksın.”

Gazdan ayağını çekerek hız göstergesinin saatte 70 kilometreye düşmesine izin verdi; bu daha kontrol edilebilir bir hızdı. Adam yine doğrulmaya çabalıyordu.

Cathy, “Lütfen, başını önünde tut!” diye yalvardı.

“Şu araç...”

“Artık peşimizde değil.”

“Emin misin?”

Cathy dikiz aynasına baktı. Yağmurun içinden sadece solgun bir ışığın göz kırptığını gördü ama bu far kadar belirgin bir şey değildi. “Eminim” diye yalan söyledi, adamın tekrar yavaşça arkasına yaslandığını görerek rahatladı. “Ne kadar daha gideceğiz?” diye düşündü. “8 kilometre mi? 16 mı?” Ardından bir sonraki düşünce zihninde ulaşmayı başardı: “Bu adam, biz daha oraya varamadan ölebilir.”

Adamın sessizliği Cathy'yi korkuttu. Onun sesini duymaya, onun kendini kaybetmediğinden emin olmaya ihtiyacı vardı. "Konuş benimle" dedi. "Lütfen."

"Yorgunum..."

"Durma. Konuşmaya devam et. Senin... Senin adın ne?"

Yanıt zayıf bir fısıltı eşliğinde geldi. "Victor."

"Victor. Harika bir isim. Bu adı severim. Ne iş yapıyorsun Victor?"

Adamın sessizliğinden Cathy onun herhangi bir sohbeti kaldıramayacak kadar kuvvetsiz olduğunu anladı. Bilincini kaybetmesine izin veremezdi! Her nedense onu bilinçli tutmak, konuşmaya teşvik etmek birden ona önemli görünmüştü. Eğer aralarındaki bu zayıf bağ koparsa, adamın tamamen kayıp gidebileceğinden korkmuştu.

Kendisini ses tonunu alçak ve sabit tutmaya zorlayarak "Pekâlâ" dedi. "O zaman ben konuşacağım. Senin bir şey söylemen şart değil. Sadece dinle. Dinlemeye devam et. Adım Cathy. Catherine Weaver. San Francisco'da, Richmond ilçesinde yaşıyorum. Orayı biliyor musun?" Yanıt gelmedi ama adamın başının hafifçe kımlıdığını hissetti, sarf ettiği kelimelere sessizce onay veriyordu. "Tamam" diyerek hiç düşünmeden sessizliği bozdu. "Belki bilmiyorsun. Bunun aslında pek bir önemi de yok. Özel bir film şirketinde çalışıyorum. Aslında Jack'in şirketi. Eski kocamın. Korku filmleri çekiyoruz. Aslına bakılırsa ikinci sınıf filmler çekiyoruz ama yine de kâr getiriyorlar. En son filmimiz 'Sürüngen'di. Özel efekt makyajlarını ben yaptım. Gerçekten de korkunç şeyler. Bir sürü yeşil pul ve çamur..." Güldü. Sesi garip, panik içinde çıkmıştı. Kesinlikle isterik bir ifadesi vardı.

Kontrolünü geri kazanmak için çaba harcamak zorunda kaldı.

Titreyen bir ışık huzmesi başını hızla kaldırıp dikiz aynasına bakmasına yol açtı. Bir çift far yağmurun gerisinden zar

Victor Holland isimli yabancı, omzunda bir kurşun yarasıyla gecenin bir yarısı yoluna çıktığında Catherine Weaver'ın aklında sadece eski bir dostu ziyaret etmek ve hayatında yapmak istediği köklü değişiklikleri konuşmak vardı.

Bu korkutucu karşılaşmanın bir kırılma anı olduğunu, kendisini ölümcül bir virüsü on yıllarca süren uykusundan uyandırıp yaymak üzere olan bir çeteye karşı savaştan bir avuç bilim insanının arasında bulacağını bilemezdi.

Ve dünyayı virüs tehdidinden kurtarmak için bu çekici yabancıyla birlikte hareket etmesi gerektiğini...

Tess Gerritsen, avcı ile avın sürekli yer değiştirdiği bu amansız kovalamacada okuru da zamana karşı verilen yarışın içine çekiyor.

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç*, *Ateşin Şarkısı*, *Casuslar Sahili* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Özlem Gültekin

